

DET STORE SVIGT

Af Asger Aamund, den 6. november 2015

Den omfattende folkevandring, der i disse år tramper ind over Europa, skyldes ganske vist fattigdom og konflikter, som har rødder andre steder end hos os. Derimod er det udelukkende vores eget ansvar, at migrantlavinen uden modstand og politisk handlekraft på rekordtid har forvandlet EU til et åbent landskab, hvor enhver araber eller afrikaner kan slå sig ned og begynde et nyt liv for andre menneskers penge.

Folkevandringen er et resultat af et fuldstændigt fravær af ansvarlighed og ledelseskompetencer hos EUs nationale og føderale ledere, som tilsammen udgør den mest inkompetente, dilettantiske politiske ledergeneration i demokratiets historie.

For at skærme sig mod folkets vrede har vore politikere i samarbejde med medierne konstrueret en myte af hitlerske dimensioner: Migranterne er hovedsagelig en vaskeægte flygtningestrøm af højtuddannede familier, der med nød og næppe er undsluppet Assads tøndebomber, og som nu glæder sig til at begynde et nyttigt arbejdsliv inden for EU til glæde for os alle.

Aktuelle analyser viser imidlertid et noget andet billede: Kun omkring 25 procent er syriske flygtninge, hvoraf de fleste er flygtet ikke fra kampene i hjemlandet, men fra sikre flygtningelejre inspireret af lokketonerne fra Mutti Merkel. Resten er lykkeriddere fra Mellemøsten og Afrika, der søger en bedre tilværelse end i hjemlandet. Og så er det jo bare med at komme af sted, nu da chancen er der. Det store flertal af migranter består af unge mænd, som er uden faglige forudsætninger for beskæftigelse. En tysk undersøgelse (Bundesagentur für Arbeit) anslår, at 81 procent af migranterne ikke besidder kompetencer, der kan føre til beskæftigelse på det tyske arbejdsmarked.

Dette kolossale svigt i EUs politiske ledelse skyldes sammenstyrtningen af Schengen-strukturen, der aldrig kom til at virke efter hensigten og som aftalt. Schengen-konceptet er ellers en rigtig god idé, der under fredelige forhold ville være til stor gavn for medlemsstaterne. Det er naturligvis en stor fordel for danske, hollandske og tyske borgere, at vi som turister eller medarbejdere kan færdes frit hos hinanden uden at skulle rode med pas og visa.

Schengen samarbejdet var oprindeligt en aftale fra 1995 mellem Belgien, Frankrig, Tyskland, Luxembourg, Holland, Portugal og Spanien. Kredsen blev udvidet i løbet af de kommende år, og i dag er der 26 lande, som er med i Schengen-samarbejdet. Syndefaldet og kimen til sammenbruddet indtraf med Amsterdam-aftalen fra 1997, hvor ansvaret for sikringen af EUs ydre grænser blev overdraget til EU.

Det er et gyldent princip i al ledelse, at magt og ansvar skal følges ad. Man må ikke stille folk til ansvar for en opgave uden en tilsvarende tildeling af bemyndigelse eller kompetence til at løse opgaven. Det er ligeledes et fundamentalt princip i al ledelse – civil og militær, offentlig og privat – at der fremlægges mål og planer, der kan vurderes og kontrolleres. Eller som den amerikanske økonomiprofessor Franklin Root udtrykker det: »If you don't know where you are going, any road will take you there!«

I EU indtraf der et totalt svigt af disse almene principper for god ledelse, da Kommissionen påtog sig ansvaret for administrationen af Schengen-aftalen. Med ansvaret fulgte ingen magtbeføjelser, der kunne sikre en føderal sikring af EUs ydre grænser. Man oprettede ganske vist et fælles grænseagentur – Frontex

– men agenturet har kun ansvar for at støtte koordinationen af medlemslandenes bevogtning af de ydre grænser.

Kommissionen fremlagde heller aldrig en samlet plan for, hvordan man ville sikre de ydre grænser. Hverken Ministerrådet eller de enkelte medlemslande forlangte en sådan plan, der ellers på et øjeblik ville have afsløret EUs afmagt. Til gengæld begik vi den utilgivelige dumhed, at vi rask væk nedlagde de indre grænser uden at sikre os en effektiv bevogtning af de ydre.

Frontex kan dog prale af en indsatsgruppe, der hedder EBGT (European Border Guard Teams), som skal styre og bevogte de ydre grænser i en krisesituation. Men ifølge vore politiske ledere befinder vi os ikke i nogen migrantkrise, da asylanterne består af kompetente syriske krigsflygtninge. Der er derfor ikke brug for EBGT, som kan sove trygt videre i deres kaserne, der nok også er et fupnummer.

Uden nogen som helst form for fastlæggelse af magt og ansvar, uden eksistensen af operationelle planer for opgavens gennemførelse og uden noget som helst forsøg på opsyn og kontrol er Schengen-projektet drevet hjælpeløst omkring som et skib uden ror forladt af besætningen. Havde vi dog bare haft en vågen presse, der kunne afsløre det katastrofale sammenbrud af EUs grænsestrategi, kunne vi have reddet situationen nogenlunde ved at genetablere de gamle grænsekontroller, indtil vi havde garanti for, at de ydre grænser var forsvarligt sikret.

Dette kolossale svigt på alle niveauer i EU viser, at det politiske samarbejde i Europa ligger i ruiner. Det kan jo heller ikke være andet, når vore politiske ledere både på det nationale og føderale plan er rådvilde og hjælpeløse, fordi de savner mod, handlekraft og lederkompetencer, der er forudsætningerne for at kunne varetage de europæiske borgeres interesser på forsvarlig måde.

I stedet vil vi nu se en udvikling, hvor hvert medlemsland i stigende grad vil varetage sine egne interesser som følge af et voldsomt pres fra borgerne. Inden der er gået et år, vil alle de gamle grænser være genetableret, og EU vil reelt være sat fra bestillingen som grænsevagt.

Vi skal også regne med, at danske vælgere vil være betænkelige ved at stemme ja til afviklingen af retsforbeholdet 3. december. Ikke så meget på grund af retsforbeholdet, men fordi den sunde fornuft dikterer, at man ikke deponerer de sidste stumper af sin nationale handlefrihed i en synkende skude.